

'Verpletterend spannend'
JONGE JURY OVER *VERWOEST*

FAKE TRIP

**MARGJE
WOODROW**

JEUGDTHRILLER

Barca_wolf

Klaar voor de fake trip?

Ik weet niet.

Wil je niet? 🤔

Jawel.

Ik zie je zo.

Begijnstraat?

Neem touw mee.

???wrm???

Message...

Barca_wolf

Ik heb de rest al:

Is ook nodig.

Message...

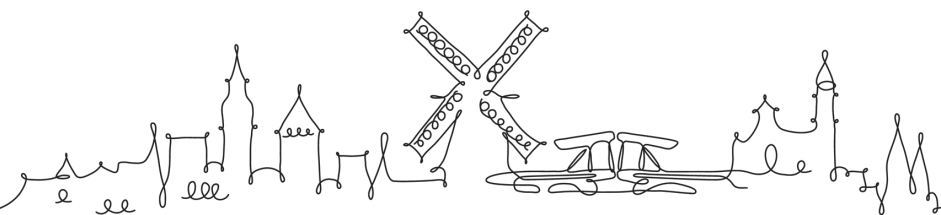

Zodra ik de chat wis, trekt er een knagend gevoel door mijn buik. Waar ben ik mee bezig? Wil ik dit echt? Stel dat het verkeerd gaat? Ik check de tijd. Nog een uur. Opschieten dus. Ik rits mijn koffer open en pak zomerkleden uit mijn kast. Toiletspullen stop ik in een plastic zakje. Een powerbank, mijn oplader, het masker en mijn id-kaart. Check. Zal ik iets van Netflix downloaden voor in het vliegtuig? De vlucht duurt ongeveer twee uur, maar waarschijnlijk tolt mijn hoofd zó dat ik toch niet in staat ben om een serie te kijken. Toch klik ik een paar afleveringen van het tweede seizoen van *You* aan. Iedereen heeft het erover. Ik liep natuurlijk weer eens achter. Terwijl het downloaden start, loop ik naar de garage. Daar speur ik de op elkaar gestapelde doorzichtige bakken af. Waar ligt touw? Mijn oog valt op een lang elektriciteits snoer. Zou dat ook goed zijn? Of een blauwe waslijn? Als ik me voorstel wat we ermee van plan zijn, huiver ik. Boven me hapert het tl-licht. Alsof een geest me waarschuwt: *Doe het niet! Je kunt nog terug! Doe het niet!*

Ik knip het licht uit en met de waslijn loop ik terug naar boven. Weer check ik of echt alles in mijn koffer zit. Precies

volgens de instructies van school schrijf ik mijn adresgegevens op het label. Want ik wil niet opvallen. De laatste tijd ging het mis. Heel erg zelfs. Maar dát gaan we nu oplossen.

Ik vervuil mijn blauwe jeans voor een zwarte. Beneden zet ik mijn koffer klaar in de gang. Van het kapstokhaakje gris ik een zwart joggingvest dat ik aantrek. Als ik aan de touwtjes trek, bedekt de capuchon bijna mijn hele gezicht. Misschien is dat stinkmasker niet eens nodig. Of neem ik dan een te groot risico?

DEMI

De stekende pijn in mijn schouder is niet te doen. Het trekt door naar mijn nek. Bij elk beweginkje verkramp ik. Zweet prikt in mijn oksels. Stomme coltrui. Hoe doe ik dat straks in snikheet Barcelona? Vier dagen lang? Ik had me ziek moeten melden. Het programma zit vol met dingen waar ik niet aan mee kan doen. Mijn smoezen zijn op. Van de trap gevallen. Met mijn fiets tegen een hek gebotst. Een bal in mijn gezicht gekregen. Ik verzin van alles en doe alsof ik de grootste kluns op aarde ben. Toch kijkt Brands, mijn mentor, me steeds vaker vreemd aan. Gelukkig vraagt hij niet door. Nog niet. Waar blijft hij eigenlijk? Over ongeveer twintig minuten stappen we in het vliegtuig. We zijn al door de securitycheck geweest en hangen in de wacht-ruimte bij de gate. De stewardessen staan bij de balie klaar om ons te laten instappen.

Maud zit in een hoekje voor zich uit te staren. Voelt ze zich nog steeds belabberd? Ze had ook wel veel gedronken.

Cheyenne zit naast me. Net zoals de anderen is ze druk bezig op haar telefoon.

‘Weet jij waarom Brands er nog niet is?’ vraag ik.

Verstoord kijkt ze op. ‘Wat?’

‘Brands,’ zeg ik. ‘Waar is hij? Ik zie alleen babyface.’ Ik knik in de richting van Jensen, die ook als begeleider meegaat naar Barcelona. Hij staat bij Joudia. Er is iets aan de hand, want ze knikt boos naar Alec en Stefan. Hebben ze weer een domme opmerking gemaakt? Of haar flauw getagd op Instagram?

Ik lach in mezelf. Joudia en de andere meiden moeten niet altijd meteen zo happen. Doe ik al een tijdje niet meer en dat scheelt een hoop frustratie.

‘O, hij!’ Cheyennes ogen glimmen. ‘Gaat hij ook mee? Nice.’ Ze buigt zich naar me toe. ‘Nú kiezen. Fuck, marry or kill.’

‘Kill,’ antwoord ik meteen.

‘Echt? Ik zou hem doen.’

‘Gadver. Hij is bijna dertig of zo.’

Ze haalt haar schouders op. ‘Maakt mij niet uit.’

‘En Stefan dan?’

‘Ben ik helemaal klaar mee. Met zijn vage gedoe.’

Verbaasd kijk ik haar aan. Twee dagen geleden, op het feest, kreeg ik nog een heel seksverslag met te veel details.

Cheyenne heeft geen rem. Wat ze denkt, voelt of vindt, flapt ze eruit. Ook op Instagram en WhatsApp.

‘Dus het is over tussen jullie?’

‘Ja, maar dat weet hij nog niet. Wacht...’ Ze tikt drifstig op haar telefoon. Een zoefgeluidje klinkt. ‘Done,’ zegt ze. ‘Bye, bye, Stefan.’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Dat doe je toch niet zo? Jullie waren best lang met elkaar.’

‘Ach, vier maandjes maar. En heel leuk was het niet met hem, hè?’

Ik zucht. Kon ze niet heel even wachten tot na Barcelona? Zeker weten dat Stefan op zijn pik is getrapt. Met Katja heeft ze ook al ruzie. Dat wordt een gezellige boel daar. Not! Sowieso snap ik niet dat Katja voor Barcelona koos. Ze wilde toch liever naar Berlijn, samen met Joudia? Waarom zijn ze eigenlijk geswicht? Moest zeker van school.

Cheyenne stoot me aan. Net op de verkeerde plek. Ik knijp mijn ogen kort dicht en verbijt de pijn.

‘Wat?’

‘Niks,’ antwoord ik snel. ‘Je gaf stroom.’

‘O, sorry. Komt door dat synthetische truitje van je. Is zeker van de Primark? Laat eens kijken.’

Voordat ik er erg in heb, trekt ze mijn col omlaag. Haar adem glijdt in mijn nek. ‘Nou ja! De-mi!’ roept ze hard.

Iedereen bij de gate kijkt op.

‘Hoe kom je aan zo’n megarode plek in je hals?’

Ik duw haar hand weg. ‘Dat is niks.’

Met grote ogen kijkt ze me aan. ‘Weet je dat zeker?’

Ik draai mijn hoofd opzij, zodat ze mijn opkomende tranen niet ziet. Zelfs Cheyenne weet niet wat er speelt. Soms wil ik het uitschreeuwen. Zeker als het net is gebeurd. Maar ik doe het niet. Nooit.

Koortsachtig reset ik mezelf; iets waar ik erg goed in ben geworden. ‘Oké,’ fluister ik. ‘Maar je zegt het tegen niemand. Het is een zuigzoen.’

‘Van wie?’ Weer roept ze hard.

‘Sst!’

‘Oké, oké.’ Ze rolt met haar ogen. ‘Zeg nou.’

‘Eh... Van...’ Vluchtig kijk ik om me heen. ‘Van eh... Billy.’

Opgewonden klapt ze in haar handen. In haar ogen lees ik dat ze me gelooft. ‘Billy,’ herhaalt ze. ‘Niet slecht. Hebben jullie nog meer gedaan? Ook eh...’ Met haar duim en wijsvinger vormt ze een rondje. Dan duwt ze haar andere wijsvinger erdoorheen. ‘...dit werk?’

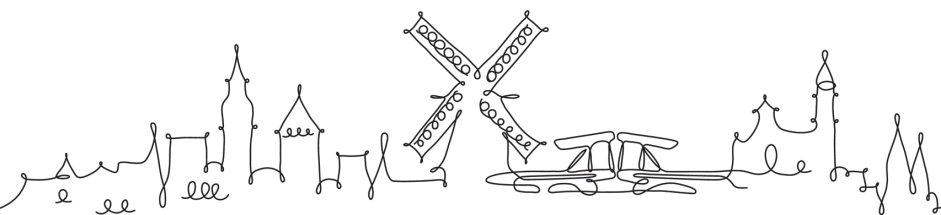
‘Ja,’ lieg ik.

‘En dat hoor ik nu pas? Jij bent ook een mooie. In het vliegtuig ga je me alles vertellen. Goh, je eerste keer... Is toch superspeciaal?’

Ik knik, maar ik baal ervan dat ik nu weer een heel verhaal moet verzinnen.

Billy zit een eindje verderop. Hij moest eens weten wat ik over hem vertel. Net legde hij bij de security heel lief mijn koffertje in de grijze bak op de band. Omdat hij zag dat ik pijn had. Ik antwoordde ‘ja’ toen hij vroeg of ik te fanatiek had gesport.

Echt, ik lieg de hele boel bij elkaar. Nog erger is dat ik er voorlopig niet mee kan stoppen.

BILLY

‘Een leraar die niet komt opdagen... Dat geloof je toch niet?’ Stefan rekt zich uit. ‘Wel relaxt voor ons. Kunnen we doen wat we willen, toch? Brands en zijn regels zijn niet te doen. Mafkees.’

Ik knik, hoewel ik het jammer vind dat Brands niet meegaat. Voor mij is hij zeker geen mafkees. Want dankzij hem zit ik nu wél in het vliegtuig op weg naar Barcelona. Vorige week was daar nog geen sprake van. Maar Brands beloofde iets voor me te regelen.

Ik klik de stoelriem vast en kijk om me heen. Passagiers schuifelen zijwaarts als krabben door het gangpad, op zoek naar een plek voor hun koffer of tas boven de stoelen. Zweet, kerosine, Stefans deodorant; ik ruik van alles. Het is mijn eerste keer in een vliegtuig. Eng vind ik het niet, maar toch heb ik klamme handen. En ik maak me zorgen om mijn moeder. Ze is bang dat er weer iemand aanbelt die iets van haar wil.

‘Gewoon niet opendoen,’ zei ik gisteren tegen haar.

‘Kruip achter de bank of wacht in de slaapkamer totdat hij weg is.’

Meestal handel ik nieuwe schuldeisers af. Ik neem beleefd brieven aan, poeier ze vrij snel af met een of ander praatje of stuur ze door naar onze bewindvoerder. ‘Sluit u maar achteraan aan in de rij. Er zijn zo’n twaalf wachtenden voor u.’ Op zulke momenten praat ik als de beste. Maar net bij de securitycheck vroeg ik aan Demi of ze te fanatiek had gesport. Ze kreeg haar koffer niet opgetild. Terwijl ik heel goed weet dat ze al weken niet kan sporten vanwege een blessure.

‘Wil jij ook?’ Stefan trekt een zak *cheese onion*-chips open en propt een handvol naar binnen.

‘Nee, man. Ik moet nog ontbijten.’

Hij kauwt luidruchtig en met open mond.

Ik vind het niet als enige goor. In de stoel aan de andere kant van het gangpad kijkt Joudia hem boos aan. ‘Kun je effe normaal eten, alsjeblijft?’

‘Doe jij effe een enkeltje Marokko?’ blaft Stefan terug. ‘En kun je dan ook nooit meer terugkomen?’ Alec lacht en dat moedigt Stefan aan tot meer. ‘Of spring zo meteen uit het vliegtuig. Zonder parachute, graag.’ Stukjes natte chips vliegen in het rond. ‘Ik wil je best duwen.’

Joudia knijpt haar ogen samen en haalt hard haar neus op. Nog even en ze valt hem aan. Is al eerder gebeurd, in het klaslokaal. Govers van Nederlands was koffie halen. Het merendeel van de klas vond het grappig. Vooral toen Stefan haar hoofddoek aftrok.

In beledigen is Stefan de beste. Vooral Joudia pikt hij ertussenuit. Oké, ze is bazig. Toch heb ik met haar te doen. Dat gezeik steeds over haar afkomst. Ook maakt Stefan soms oerwoudgeluiden als Mavis wegloopt uit het lokaal. Terwijl ze vorig schooljaar nog met

elkaar optrokken. ‘Doe niet zo racistisch, man,’ zeg ik dan tegen hem. Hij trekt zich er alleen niks van aan. ‘Hoort-ie toch niet?’ is meestal zijn antwoord.

‘Ik wil wel wat chips,’ zeg ik om Stefan af te leiden.

Hij steekt de zak naar me toe, maar houdt zijn blik op Joudia gericht.

‘Laat haar gewoon met rust,’ zeg ik.

‘Wat nou? Ze irriteert me toch?’ Hij knipt met zijn vingers. ‘Hé, Joudia. Hé!’

Als Joudia opkijkt, zegt hij: ‘Vraagje: weet de crew dat er een bom onder die hoofddoek zit?’ Met een uitdagende blik kijkt hij haar aan.

Ze antwoordt niet.

Stefan staat op. ‘Mevrouw?’ Hij zwaait overdreven naar een van de stewardessen. ‘Hallo! Ja, hier. Er is een probleempje.’

Godsamme, begint-ie weer. Ik pak zijn arm vast. ‘Schaam je, man.’

Hij rukt zich los.

Een stewardess met een blonde paardenstaart, volgens Stefan een milf, komt onze kant op.

‘Doe niet!’ zeg ik. ‘Je gaat niet in een vliegtuig over bommen beginnen.’

Hij doet alsof hij me niet hoort. Ik buig voorover en kijk langs hem heen naar Joudia. Ze staart naar beneden. Haar handen trillen.

Dit gaat fout, denk ik en ik klik de stoelriem open. Net als ik opsta, vraagt Stefan aan de stewardess: ‘Wanneer komt u langs met uw karretje? Ik heb dorst.’ Hoe brutaal hij ook klinkt, ik ben allang blij dat hij niks over bommen zegt.

De vrouw antwoordt glimlachend: ‘Over een half-uurtje kun je iets bestellen. Wil je nu gaan zitten?’ Ze knikt naar mij. ‘Jij ook graag. We gaan zo opstijgen.’

‘In mijn broek stijgt ook iets op,’ zegt Stefan expres keihard, nog voordat ze zich heeft omgedraaid.

‘Pardon?’ Ze glimlacht niet meer. ‘Zei je wat?’

‘N-niet echt.’ Het is de eerste keer dat ik Stefan hoor stotteren.

We zijn een uur onderweg. Het opstijgen stelde eigenlijk niks voor. Ik werd even in mijn stoel gedrukt, mijn oren popten dicht en voor ik het wist vloog het toestel boven de wolken.

Stefan laat Joudia gelukkig met rust. Zo gaat het vaak met hem. Zodra hij er zelf geen lol meer om heeft, schakelt hij over naar iets anders.

Een paar rijen verderop staan Demi en Cheyenne in het gangpad. Ze moeten opzij als twee stewardessen erlangs willen met hun trolley. Het is al de vierde keer dat ze mij giechelend aankijken. Of kijken ze naar Stefan? Want Cheyenne is vlak voor vertrek gekapt met hem. Lekker lomp, gewoon via WhatsApp. Wat hem trouwens weinig deed. ‘Zie je me huilen? Ik heb allang een nieuw project,’ zei hij. ‘Zij daar.’ Hij wees naar Isabel, die verderop zat te wachten bij de gate. ‘Zij is toch té lekker?’

Ik moest toegeven: Isabel is echt zo’n meisje voor wie je je hoofd omdraait. Indonesisch. Bruin, lang haar, een getinte huid en donkere ogen. Maar Demi doet me meer. Veel meer zelfs. Alleen heeft zij dat nog niet door. Het verbaast me trouwens wel dat Stefan naar Isabel kijkt. Hij heeft toch niks met gekleurde mensen?

‘Toch?’ drong hij aan.

‘Ze is wel leuk inderdaad.’

Hij klapte tegen mijn schouder. ‘Dooie! Of ben je soms gay?’

Mijn lach was geforceerd. Toen ik een paar maanden geleden nieuw op deze school kwam, haakte ik makkelijk bij Stefans clubje aan. Ik had wel snel door dat hij zichzelf heel wat vindt. Maar dat irriteerde me toen nog niet zo. De laatste tijd wel.

Opeens kijk ik op. Stefan graait iets uit het laatje van de trolley naast hem in het gangpad. De stewardessen hebben niets in de gaten. Het gaat zo snel, ik zie niet wat hij onder zijn trui stopt. Wel hoor ik gerinkel.

Hij bestelt twee blikjes appelsap, rekent af en klapt het tafeltje open. Van onder zijn trui komen minstens zes miniflesjes wodka tevoorschijn. 'Zo,' zegt hij tevreden. 'Kijk eens wat ik voor ons heb gefikst.'

Hij neemt een paar slokken uit beide blikjes en giet er dan de flesjes in leeg. Daarna opent hij Netflix op zijn telefoon, pakt zijn AirPods en trekt de capuchon van zijn hoody over zijn hoofd.

Ik heb geen filmpjes op mijn mobiel. Het is een oud model, maar ik ben er oké mee. Uit verveling nip ik van de wodka-appelsap, maar het spul is zo sterk dat ik begin te proesten.

Gisteren ging het er in onze groepsapp al over: Stefan en Alec willen drie dingen in Barcelona: chillen, rellen en zuipen.

Wat er twee dagen geleden is gebeurd, zijn ze allang vergeten.

Ik niet.

Ik kijk naar het scherm zonder iets in me op te nemen. Mijn hoofd tolt. Precies zoals ik had voorspeld, maar dan tien keer erger.

Wat heb ik gedaan?

Wat hebben wé gedaan?

Ik kan het bijna niet geloven.

Rillend kruip ik dieper weg in mijn jas. Waarom ben ik in dat rotvliegtuig gestapt? Vier dagen rondlopen met een pokerface hou ik niet vol.

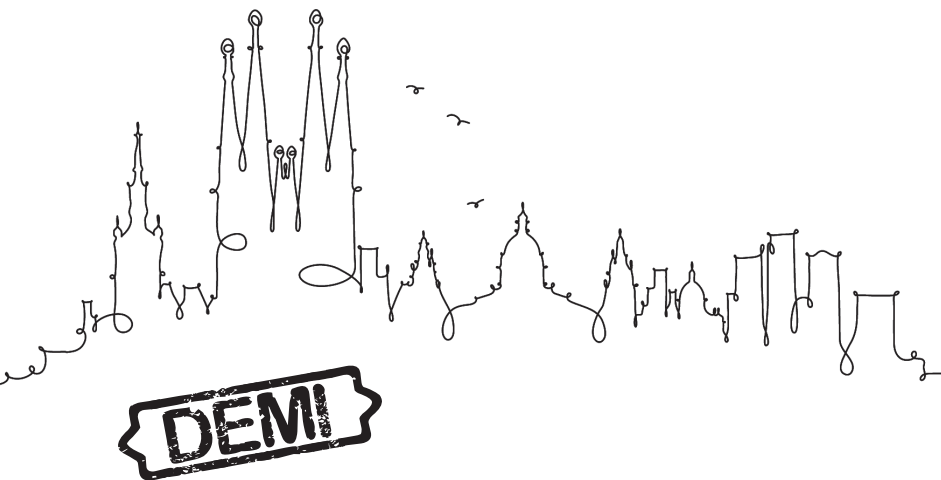
Natuurlijk wel. Je doet al zo lang niet anders.

Het stemmetje in mijn hoofd is irritant, maar heeft wel gelijk: Ik kan dit! Als ik maar doe zoals ik altijd doe: vooral niet mezelf zijn. Ik moet in mijn rol blijven. Zoals ik dat altijd heb gedaan.

Gek dat er zo lauwtejes op Brands' afwezigheid werd gereageerd.

Alleen Jensen leek in paniek vlak voordat we in het vliegtuig stapten. Hij bleef maar proberen Brands telefonisch te pakken te krijgen. Wat natuurlijk niet lukte.

Heel even was ik bang voor het mobieltje in mijn jaszak. Had ik hem wel uitgezet? Stel je voor dat iemand de ringtone herkende. Misschien had ik dat ding op Schiphol in een vuilnisbak moeten gooien. Maar het leek ons beter om hem ergens in Barcelona te dumpen. Net als de laptop.

Cheyenne trapte er tijdens de vlucht helemaal in. ‘Ik ben niet normaal jaloers op je,’ zei ze, nadat ik had beschreven hoe de zogenaamde seks met Billy was. Ze stelde ook veel vragen. ‘Is Billy een beetje gespierd? Zoent hij oké? En... eh... is-ie een beetje groot? Gebruikte hij een condoom? Deed hij die zelf om of jij? Was hij voorzichtig?’

En ik maar antwoorden verzinnen, terwijl ik Billy scherp in de gaten hield. Vreselijk voelde ik me.

‘Mijn eerste keer met Alec was drama,’ vertelde ze zo luid dat hij het wel móést horen. Hij keek dan ook meteen onze kant op. Net als Billy.

‘Niks lief strelen of wat dan ook,’ ging ze verder. ‘Nee, hoor, meteen hop, erin. Zó dom. Echt, Billy klinkt te mooi om waar te zijn.’

Ik knikte, maar schaamde me dood. Wel tien keer vroeg ik of ze zachter wilde praten. Nu hoop ik alleen maar dat Cheyenne niks tegen hem zegt. Ik zie haar zo een arm om hem heen slaan en hem een compli-

mentje geven. Of overdreven bewonderend naar zijn kruis staren. Bij het idee alleen al draait mijn maag om.

Zodra ik de vliegtuigtrap afdaal, slaat de hitte in mijn gezicht. Het is pas vroeg in de ochtend en nu al boven de dertig graden in Barcelona. Ik wapper met de onderkant van mijn trui. Helpt niks. Kon ik maar net als de rest in een T-shirt of topje rondlopen. Zonder blauwe plekken en rode striemen op mijn huid. Zonder pijn. Ik schud mijn hoofd. Terwijl ik naar de ingang van de luchthaven loop, spreek ik mezelf streng toe. *Kom op, Demi. Aan zelfmedelijden heb je niks. Ga genieten van vier dagen zonder dreiging. Ontspan.* Een paar keer adem ik diep in en snel uit. Dat is – samen met paracetamol – mijn beste resettrucje.

Het is erg druk op Barcelona Airport. Mensen krioelen als mieren door elkaar. Alsof de halve wereld deze stad bezoekt. Gelukkig is het hierbinnen iets koeler.

Ik voeg me bij de sliert van achttien leerlingen die op weg is naar de uitgang. Drie taxichauffeurs houden een bordje omhoog met de naam van onze school. Ze kijken nors, alsof ze totaal geen zin hebben om ons naar het hostel te brengen.

De warmte overweldigt me. Mijn trui plakt aan mijn rug.

Terwijl de chauffeurs onze koffers inladen, hou ik in de gaten in welk taxibusje Katja stapt. Tot nu toe heb ik haar nog niet gesproken. Ze heeft weer eens ruzie met Cheyenne. Ik wil niet weten waarom. Die twee zijn zó raar: het ene moment superclose, het andere moment haten ze elkaar. Ik sta er vaak in spagaat tussen. Hoewel ik vind dat Katja zich wel heel snel bena-deeld voelt. Zeker sinds we in de vierde zitten.

‘Alles oké tussen ons?’ vraag ik zodra ik naast haar zit.

Ze knikt koeltjes.

‘Weet je het zeker?’ Ik veeg de zweetdruppels van mijn neus.

‘Wat zou er moeten zijn?’ Ze trekt een verontwaardigd gezicht.

‘Dat vraag ik juist aan jou. Je bent toch niet boos op me?’

‘Nee,’ verzucht ze. ‘Alleen supermoe.’

‘O, oké.’ Ik besluit om van onderwerp te veranderen. ‘Gek dat meneer Brands er niet is, vind je ook niet? Of zou hij alsnog komen? Met een andere vlucht of zo?’ Ik stel expres vragen, zodat ze wel móét reageren.

‘Weet ik veel,’ snauwt ze. ‘Wat maakt het uit?’

‘Nou, zeg. Ik probeer gewoon gezellig te kletsen met je.’

‘Sorry. Ik heb vannacht amper geslapen, omdat ik doodsbang was voor de vliegreis. En dat gezeik met Cheyenne zit me ook dwars.’

‘Ik snap het,’ zeg ik. ‘Maar ging het een beetje in het vliegtuig? Waar zat je eigenlijk?’

‘Twee rijen achter jou en Cheyenne.’

‘Serieus?’ Ik voel het bloed naar mijn wangen stijgen. O, nee. Als ze ons maar niet heeft horen praten. Want Katja is knetterverliefd op Billy. Afgelopen zaterdagavond vertrouwde ze me dat toe na een paar shotjes.

Ik baalde als een stekker toen ze dat zei. Billy is namelijk de eerste jongen voor wie ik echt iets voel. Maar dat durfde ik niet tegen haar te zeggen. Zeker niet toen ze me vroeg: ‘Hoe pak ik het aan met hem? Tips, please... Want jou lukt altijd alles. Jij krijgt wat je wil, toch? En je durft nogal. Wat je deed met dat kus-

sentje... *My god*, ik heb het gezien... Jij hebt wel lef, zeg.'

Ik wist meteen wat ze bedoelde. Ik wist ook dat Cheyenne zich niet aan onze afspraak had gehouden.

Aan alle jongeren die input gaven voor *Fake trip* tijdens mijn schoolbezoeken: thank you!

www.margjewoodrow.nl

www.politienietbetreden.nl

© 2019 Margje Woodrow

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: © Ildiko Neer / Trevillion

Omslagontwerp: Marry van Baar

Grafische verzorging: Atelier van Wageningen

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5114 9 (e-book 978 90 261 5115 6)

NUR 284, 285